

VIENOTĪBA UN SALAUZTAS ATTIECĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Tim 4:11, Flm 1–25, 2kor 10:12–15, Rm 5:8–11, Ef 4:26, Mt 18:15–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja, būdami Dieva ienaidnieki, guvām izlīgumu ar Dievu viņa Dēla nāvē, daudz vairāk, būdami izlīguši, tiksim izglābti viņa dzīvībā” (Rm 5:10).

Kā mēs redzējām, pat pēc Vasarsvētkiem attiecības starp ticīgajiem reizēm bija sa-spilētas. Jaunās Derības ziņojumi atkārtoti parāda veidus, kā draudzes vadītāji un atsevišķi locekļi tika galā ar šādiem izaicinājumiem. Šie principi ir ārkārtīgi vērtīgi mūsdienu draudzei. Tie atklāj pozitīvus rezultātus, kas var notikt tad, ja mēs izmantojam Bībeles principus, lai risinātu konfliktus un saglabātu mūsu vienotību Kristū.

Šīs nedēļas tēmā mēs pievērsīsimies atjaunotajām attiecībām un tam, kā cilvēciskās attiecības ietekmē mūsu vienotību Kristū. Svētā Gara kalpošana rada cilvēku ciešākas attiecības ar Dievu un citam ar citu. Tā ietver barjeru salaušanu mūsu attiecībās citam ar citu. Īsāk sakot, vislielākā evaņģēlija spēka izpausme nav obligāti tas, ko draudze saka, bet gan kā tā dzīvo.

“Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi!” (Jņ 13:35). Bez šīs mīlestības visa mūsu runāšana par draudzes vienotību nekur neaizvedīs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. decembrī.

Atjaunota draudzība

Pāvils un Barnaba strādāja kopā, liecinot par Jēzu. Bet viņiem bija dažādi viedokļi par to, vai viņi var uzticēties tādām bailīgam cilvēkam kā Jānis Marks (Apd 15:36–39). Evaņģēlija sludināšanas iespējamās briesmas bija pamudinājušas Jāni Marku kādā brīdī pamest Pāvilu un Barnabu un atgriezties mājās (Apd 13:13).

“Šī aiziešana lika Pāvilam notiesāt Marku un pat smagi. Barnaba turpretī bija noskaņots viņu attaisnot viņa pieredzes trūkuma dēļ. Viņš jutās noraizējies, ka Marks varētu pavisam pamest kalpošanu, jo viņš redzēja viņā īpašības, kas varētu palīdzēt viņam kļūt par noderīgu darbinieku Kristum.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 170. lpp.)

Lai gan Dievs izmantoja visus šos vīrus, viņu strīda jautājums bija jāatrisina. Apustulim, kas sludināja žēlastību, vajadzēja parādīt žēlastību jaunajam sludinātājam, kas viņu bija pievilis. Piedošanas apustulim bija jāamācās piedot. Jānis Marks izauga Barnabas vadībā (Apd 15:39), un beigās arī Pāvila sirdi pārmaiņas bija redzami ietekmējušas.

Kā Pāvila vēstules Timotejam un draudzei Kolosā atklāj viņa atjaunotās attiecības ar Jāni Marku un uzticību šim jaunajam sludinātājam? Kol 4:10, 11, 2Tim 4:11. _____

Lai gan detaļas Pāvila izlīgšanai ar Jāni Marku ir virspusējas, Bībeles ziņojums ir skaidrs. Jānis Marks kļuva par vienu no apustuļa uzticamajiem pavadoņiem. Pāvils rekomendēja Jāni Marku kā līdzstrādnieku draudzei Kolosā. Pāvils mūža noslēgumā lielā mērā iedrošināja Timoteju ņemt Jāni Marku līdz uz Romu, jo viņš varēja būt “noderīgs .. kalpošanā” (2Tim 4:11). Jaunais sludinātājs bagātināja Pāvila, kam viņš acimredzami bija piedēvis, kalpošanu. Barjera starp viņiem bija salauzta, un viņi varēja strādāt kopā evaņģēlija darbā. Lai arī kādi strīdi bija viņu starpā un lai arī cik taisns Pāvils varēja būt savās acīs attiecībā uz savu agrāko attieksmi pret Jāni Marku, tagad tas viss bija aiz muguras.

Kā mēs varam mācīties piedot tiem, kas mūs ir ievainojuši vai pieviluši? Vienlaikus kāpēc piedošana ne vienmēr ietver pilnīgu iepriekšējo attiecību atjaunošanu? Kāpēc tam tā vienmēr arī nav jābūt? _____

No verga par dēlu

Atrodies cietumā Romā, Pāvils satika aizbēgušu vergu vārdā Onēsims, kurš bija aizbēdzis no Kolosas uz Romu. Pāvils zināja, ka viņš personīgi pazīst Onēsima kungu. Vēstule Filemonam ir Pāvila personīgs aicinājums viņa draugam par atjaunotām attiecībām ar aizbēgušu vergu.

Pāvilam attiecības bija svarīgas. Apustulis zināja, ka salauzta attiecības ir kaitīgas garīgai augšanai un draudzes vienotībai. Filemons bija draudzes vadītājs Kolosās. Ja viņš turētu sirdī rūgtumu pret Onēsimu, tas sabojātu viņa kā kristieša liecību un draudzes liecību neticīgajai kopienai.

Izlasi Flm 1–25. Kādus svarīgus principus par atjaunotām attiecībām mēs šeit varam atrast? Atcerieties, atslēgvārds ir “principi”. _____

Pirmajā brīdī ir pārsteidzoši, ka Pāvils nerunā spēcīgāk pret vergturības ļaunumu. Bet Pāvila stratēģija ir daudz efektīvāka. Evaņģēlijs ideālajā variantā salauž visas šķiru atšķirības (Gal 3:28, Kol 3:10, 11). Apustulis sūtīja Onēsimu atpakaļ pie Filemona, nevis kā vergu, bet kā savu dēlu Jēzū un kā Filemona “mīļoto brāli” Kungā (Flm 16).

Pāvils zināja, ka aizbēgušiem vergiem nav nekādu nākotnes izredžu. Viņi varēja jebkurā brīdī tikt arestēti. Viņi tika nolemti dzīvei trūkumā un nabadzībā. Bet tagad Onēsims kā Filemona brālis Kristū un labprātīgs darbinieks varēja piedzīvot labāku nākotni. Filemona vadībā viņam varēja tikt nodrošināts ēdiens, pajumte un darbs. Salauzta attiecību atjaunošana varēja ienest dramatiskas izmaiņas viņa dzīvē. Viņš kļuva “uzticīgs un mīļš brālis” un evaņģēlija līdzstrādnieks kopā ar Pāvilu (Kol 4:9). Pāvils bija tik dedzīgs, tik nelokāms savās ilgās pēc izlīgšanas viņu starpā, ka viņš bija gatavs apmaksāt no savas kabatas jebkurus finansiālus izdevumus, kas varēja rasties no tā, kas bija noticis starp abiem Jēzus sekotājiem.

Nemot vērā šos evaņģēlija principus, ko tu vari no tiem mācīties, lai tiktu galā ar jebkādu spriedzi un grūtībām, pat ar šķelšanos, kāda var pastāvēt attiecībās ar citiem? Kā šie principi var pasargāt no vienotības laušanas tavā vietējā draudzē? _____

Garīgās dāvanas vienotības nodrošināšanai

Kā mēs redzējām iepriekš šajā tēmā, draudzei Korintā bija dziļas problēmas. Kādus principus Pāvils izdala 1kor 3:5–11, 12:1–11 un 2kor 10:12–15 dziedināšanai un atjaunošanai, kas ir tik svarīgi draudzes vienotībai? _____

Šajos pantos apustulis izgaismo draudzes vienotībai kritiskus principus. Viņš norāda, ka Jēzus izmanto dažādus darbiniekus, lai paveiktu dažādas kalpošanas savā draudzē, pat ja visi strādā kopā Dieva valstības celšanai (1kor 3:9).

Dievs mūs aicina uz sadarbību, nevis sacensību. Katrs ticīgais ir Dieva apdāvināts, lai kalpotu Kristus miesai un kopienai (1kor 12:11). Nav lielāku vai mazāku dāvanu. Visas ir nepieciešamas Kristus draudzei (1kor 12:18–23). Mūsu Dieva dotās dāvanas nav domātas savtīgai izrādei, un Svētais Gars tās ir devis kalpošanai, lai izplatītu evaņģēliju.

Jebkāda salīdzināšana ar citiem ir negudra, jo viņi liks mums justies vai nu mazdūšīgiem, vai augstprātīgiem. Ja mēs domāsim, ka citi ir daudz “pārāki” par mums, mēs jutīsimies nomākti, kad salīdzināsim sevi ar viņiem, un viegli kļūsim mazdūšīgi, lai arī kādā kalpošanā mēs atrastos. No otras puses, ja mēs domājam, ka mūsu pūles Kristus labā ir efektīvākas nekā citu darbs, mēs jutīsimies lepni, bet no šīm jūtām vajadzētu sargāties ikvienam kristietim.

Abu veidu attieksme izkropļo mūsu efektivitāti Kristus darbā un sadraudzību savā starpā. Strādājot tajā ietekmes sfērā, ko Kristus mums ir iedevis, mēs atradīsim prieku un apmierinājumu savā liecībā Kristum. Mūsu darbs papildinās citu locekļu pūles, un Kristus draudze gūs lielus panākumus valstības labā.

Vai vari atcerēties kādu, kura dāvanas kalpošanā ir likušas tev justies greizsirdīgam?

(Nav pārāk grūti, vai ne?) Tajā pašā laikā cik bieži tu esi juties lepns par savām dāvanām salīdzinājumā ar citiem? Pāvila bažas ir kritiķu būtņu vienmēr pastāvošā realitāte.

Neskatoties uz to, uz kuru pusi mēs krītam, kā mēs varam mācīties nesavtīgo attieksmi, kas ir nepieciešama, lai saglabātu mūsu vienotību Kristū? _____

Piedošana

Kas ir piedošana? Vai piedošana attaisno kāda cilvēka uzvedību, kad mums nodarīts pāri? Vai mana piedošana ir atkarīga no uzbrucēja nožēlas? Ko tad, ja kāds, kas mani ir apbēdinājis, nav pelnījis manu piedošanu?

Kā šie panti palīdz mums saprast piedošanas bībelisko raksturu? Rm 5:8–11; Lk 23:31–34; 2kor 5:20, 21; Ef 4:26. _____

Kristus uzņēmās iniciatīvu, lai mēs varētu izlīgt ar Viņu. “Dieva labestība vada uz atgriešanos” (Rm 2:4). Kristū mēs esam salīdzināti ar Dievu, kamēr vēl bijām grēcinieki. Mūsu nožēla un grēku atzīšana nerada izlīgšanu. To izdarīja Kristus nāve pie krusta. Mūsu daļa ir pieņemt to, kas ir izdarīts mūsu labā.

Tā ir patiesība, ka mēs nevaram saņemt piedošanas svētības, kamēr neatzīstam savus grēkus. Tas nenozīmē, ka mūsu atgriešanās rada piedošanu Dieva sirdī. Piedošana bija Viņa sirdī visu laiku. Toties grēku atzīšana padara mūs spējīgus to saņemt (1Jņ 1:9). Grēku atzīšana ir vitāli svarīga ne tāpēc, ka tā izmaina Dieva attieksmi pret mums, bet tāpēc, ka tā izmaina mūsu attieksmi pret Viņu. Kad mēs padodamies Svētā Gara pārlicinošajam spēkam, lai nožēlotu un atzītu savu grēku, mēs tiekam izmainīti.

Piedošana arī ir svarīga mūsu pašu garīgajai labklājībai. Ja mums neizdodas piedot tiem, kas mums ir nodarījis pāri (pat ja viņi nav pelnījuši piedošanu), tad tas mūs var ievainot vairāk nekā viņus. Ja kāds cilvēks ir tev izdarījis pāri un sāpes moka sirdi tāpēc, ka tu nevari piedot, tad tu ļauj viņiem ievainot sevi vēl vairāk. Cik bieži šādas jūtas un ievainojumi ir šķelšanās un spriedzes iemesls draudzē! Neatrisināta sāpe starp draudzes locekļiem ievaino Kristus miesu.

Piedošana ir otra cilvēka atbrīvošana no mūsu nosodījuma, jo Kristus ir atbrīvojis mūs no Viņa nosodījuma. Tas neattaisno otra rīcību pret mums. Mēs varam izlīgt ar kādu, kas mums ir izdarījis pāri, jo Kristus ir panācis izlīgumu ar mums, kad mēs Viņam izdarījām pāri. Mēs varam piedot, jo mums ir piedots. Mēs varam mīlēt, jo mēs esam mīlēti. Piedošana ir izvēle. Mēs varam izvēlēties piedot, neskatoties uz cita cilvēka rīcību vai attieksmi. Šis ir patiesais Jēzus gars.

Kā pievēršanās piedošanai, kas mums ir Kristū, var mums palīdzēt mācīties piedot citiem? Kāpēc šī piedošana ir tik būtisks aspekts mūsu kristīgajā pieredzē? _____

Atjaunošana un vienotība

Izlasi Mt 18:15–17. Kādus trīs soļus Jēzus iedod, lai palīdzētu mums risināt konfliktus, kad mums izdara pāri kāds cits draudzes loceklis? Kā mums vajadzētu attiecināt šos vārdus uz savu pašreizējo situāciju? _____

Jēzus ilgas, dodot padomu Mt 18. nodaļā, ir paturēt savstarpējo konfliktu draudzes iekšienē, cik vien mazā grupā ir iespējams. Viņa mērķis ir, lai konfliktā iesaistītie cilvēki atrisina problēmu paši. Tieši tāpēc Jēzus saka: “Ja tavs brālis pret tevi grēko, tad ej un uzrādi viņa vainu, kad esat divatā” (Mt 18:15). Pieaugot konfliktā iesaistīto skaitam, var rasties vēl lielāks strīds un tas vēl vairāk var ietekmēt kristiešu sadraudzību. Cilvēki nostājas divās frontēs, un tiek novilkta kaujas līnijas. Bet, kad kristieši mēģina atrisināt savas atšķirības paši – kristīgas mīlestības un savstarpējas izpratnes garā –, rodas izlīguma gaisotne. Atmosfēra ir tieši tāda, lai Svētais Gars varētu darboties viņos, mēģinot atrisināt viņu domstarpības.

Dažreiz personīgs aicinājums atrisināt konfliktu ir neefektīvs. Šādos gadījumos Jēzus aicina mūs ņemt līdzi vienu vai divus palīgus. Šim otrajam solim izlīgšanas procesā vienmēr jāseko pirmajam solim. Nolūks ir savest cilvēkus kopā, nevis attālināt viņus vēl vairāk. Viens vai divi, kas pievienojas cietušajiem, nenāk, lai pierādītu savu viedokli vai lai pievienotos kāda apvainošanā. Viņi nāk kristīgā mīlestībā un līdzjūtībā kā padomdevēji un lūgšanu partneri, lai piedalītos divu atsvešinātu cilvēku samierināšanā.

Ir gadījumi, kad nestrādā neviens mēģinājums problēmu atrisināt. Šajā gadījumā Jēzus pamāca mūs nest jautājumu draudzes priekšā. Viņš noteikti nerunā par sabata rīta dievkalpojuma pārvēršanu par personīgā konflikta risināšanas brīdi. Atbilstoša vieta, kur runāt par jautājumu, ja pirmie divi soļi nav palīdzējuši samierināt abas puses, ir draudzes padome. Kristus nolūks atkal ir samierināt. Tas nav apsūdzēt vienu pusi un attaisnot otru.

“Neļauj aizvainojumam nobriest līdz ļaunprātībai. Neļauj brūcei pūžņot un izlauzties ārā saindētos vārdos, kas sabojā to prātus, kas to dzird. Neļauj rūgtām domām turpināt piepildīt tavu un viņa prātu. Esi pie sava brāļa un pazemībā un nopietnībā runā ar viņu par lietu.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 499. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas enciklopēdijā rakstu “Piedošana” (825., 826. lpp.).

“Ja strādnieku pašu dvēselēs mājo Kristus, ja visa savtība ir atmesta, ja nav sacensības gara, ne cīņas par pārkumu, ja pastāv vienotība, ja viņi dara sevi svētus, tā ka ir jūtama mīlestība citam pret citu, tad pār viņiem nāks Svētā Gara žēlastības straumes tikpat noteikti, kā Dieva apsolījumi nekad necieš neveiksmi nevienā sīkumā.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1. sēj., 175. lpp.)

“Lai pastāvētu lielajā Kunga dienā ar Kristu kā mūsu patvērumu, mūsu augsto torni, mums ir jānoliek malā visa skaudība, visas cīņas par pārkumu. Mums ir pilnībā jāiznīcina šo nesvēto lietu saknes, lai tās nevarētu atkal uzdzīgt. Mums ir pilnībā jānoliek sevi Kunga pusē.” (Elena Vaita “Pēdējo dienu notikumi”, 190. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Kol 3:12–17. Pārrunā jiet kristīgās īpašības, pēc kurām Pāvils iedrošina dzīties draudzei Kolosā. Kāpēc šīs īpašības ir pamats jebkurai konflikta atrisināšanai? Kā tie mūs vada, ieviešot dzīvē principus, ko Jēzus mums ir iedevis Mt 18:15–18?

2. Izlasi vēlreiz Kol 3:12–17 un mācības, kas atrodamas šajos pantos. Kāpēc šīs lietas ir tik ārkārtīgi būtiskas draudzes vienotībai?

3. Ja mēs raugāties uz mūsu draudzi, tas ir, septītās dienas adventistu draudzi kopumā, kas ir vislielākā lieta, kas mūs attur no tāda veida vienotības, kas ir nepieciešama, lai aizsniegtu pasauli? Vai tās ir mūsu mācības un doktrīnas? Protams, ka ne. Tās ir lietas, ko Dievs mums ir uzticējis pasludināt pasaulei. Varbūt problēma ir tikai mūsos, mūsu savstarpējās attiecībās, mūsu maznozīmīgajās greizsirdībās, mūsu ķildās, mūsu savtībā, mūsu ilgās pēc pārkuma un daudzās citās lietās. Kāpēc tev vajadzētu lūgt pēc Svētā Gara spēka, lai ienestu izmaiņas, kurām jānotiek tevī, pirms mēs redzam vienotību visā draudzē?

KOPSAVILKUMS:

Jēzus Kristus evaņģēlijs nozīmē dziedināšanu un pārveidošanu. Kad tas nāk, tam nav iespējams neietekmēt mūsu attiecības ar citiem. Bībele sniedz mums spēcīgus principus un piemērus tam, kā mums var būt labas un tuvas attiecības ar citiem – pat grēcīgā pasaulē.